

— Жж, тѣй кажи! Ами на обѣдъ дохожда ли си?

— Не, он яде на рестаурация!...

— Ами вечеръ кога се прибира?

— По 11—12 саато, по европейски, а по-нѣкога и по-късно, или по-рано.

— Ами сутринъ кога излиза?

— У 7—7½! Иген!

Дѣдо Генко не можа нищо да разбере отъ тия поевропейчени часове. Той си мислѣше, че тая дяволита жена го само лъготи. Той се побави доста врѣме пакъ издума печално, като клатѣше глава:

— Много неоправена работа!... Ами сега дѣ мога го намѣри?

— У канцелàрия, у финансово министерство. Оно е овде близо!... А ти, дѣдо, бѣстави грне овде: кадà квартирант дойде, я кажем... Он мѡра да...

— Не може, не може!... Да стане нѣщо, и послѣ азъ да отговарямъ. На ржцѣ ми е прѣдаденъ аманетътъ, на ржцѣ трѣбва да го прѣдамъ. Тѣй си му е законътъ. Кога ме питатъ хората, какво ще кажа? Има и нѣщо да разпирая на Митка... Пакъ и наздраво не зная, дали тукъ живѣе я?... Ехъ, нѣма кусуръ, азъ пакъ ще дойда. Сбогомъ! — изговори старецътъ и излѣзе бавно на пѣтя — умисленъ какво да прави и съ гърнето подъ мишница.

Ядосаната маджарка му нищо не отговори.

Слѣдъ като се побави и тукъ малко, дѣдо Генко се запжти съ твърди крачки да дири Митка, у министерството. Но не знаеше, дѣ се намира то. Погрѣшно, той бѣше трѣгналъ въ противна посока. Нѣколцината, които срѣщна или настигна изъ пѣтя и все пита, го насочиха. Едно лице, което случайно шѣше да мине оттамъ, доведе дѣда Генка до голѣмитѣ врата на министерството и му обясни да се качи горѣ изъ стълбата и да пита разсилнитѣ.

Дѣдо Генко боязливо нѣкакъ влѣзе навжтрѣ. Дѣхъ отъ мухлясалъ затворенъ пращенъ и хладенъ въздухъ го удари въ носа. Бутна една врата надѣсно и приближи до каменната стълба, която съ желѣзнитѣ си перила се извиваше високо надъ главата му. Старецътъ